

Η προετοιμασία για τον θάνατο (Αρχ. Σωφρόνιος του Έσσεξ)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : 8 Μαΐου, 2014

Είναι φυσικό, επειδή όλοι σας γερνάτε και προσβάλλεσθε από ασθένειες, να ετοιμάζεσθε επίσης για το αναπόφευκτο. Να ετοιμάζεσθε όμως εορταστικά, σαν να ετοιμαζόμαστε για τη μεγαλύτερη στιγμή της επίγειας υπάρξεώς μας και όχι με αίσθημα απογνώσεως και αχαριστίας.

Οφείλουμε να ζούμε το κάθε πάθημα όχι μόνο ως προσωπικό μας, αλλά ως συμμετοχοί των παθημάτων όλης της ανθρωπότητας. Με την πείρα των δικών μας παθημάτων γνωρίζουμε τη ζωή του κόσμου, ζούμε την τραγωδία ολόκληρης της ανθρωπότητας, διευρύνουμε τη συνείδησή μας ως τα πέρατα του κόσμου αυτού, ως την υπέρβαση των περάτων αυτών, ως την κατάκτηση του Απείρου. Τα παθήματα μπορούν να αποβούν νέα γέννηση, ανώτερη από την πρώτη, αν τα ζούμε όχι ως ατομικά μας, αλλά ως Αποκάλυψη γι' αυτά που συμβαίνουν μέσα στον κόσμο. Τότε το καθετί γίνεται αυθεντικό και μεγάλο γεγονός, και το πνεύμα μας κατοπτρεύει τα βάθη του σύμπαντος, γίνεται ικανό να ψαύσει το πρωταρχικό Είναι, δηλαδή τον Θεό, τον Πατέρα μας.

Για μας, που δεχθήκαμε τον Χριστό ως τη φανέρωση του Θεού μέσα στην ιστορία, πρέπει να γίνει σαφές ότι είμαστε όλοι άδικοι απέναντι στον Θεό. Μια από τις πιο βαρείες αμαρτίες μας μπορεί να θεωρηθεί η απροθυμία μας να δεχθούμε τις χαρές και την ευτυχία της ζωής ως δώρο του Θεού, και από ευγνωμοσύνη προς Αυτόν να τον αγαπήσουμε, να τον λαχταρούμε. Συνήθως στη συμφορά οι άνθρωποι στρέφονται προς Αυτόν. Γι' αυτό είναι αναπόφευκτα και απαραίτητα τα παθήματα· αλλιώς αυτά θα ήταν εντελώς άδικα. Σε όλους μας είναι αναγκαία η κρίσιμη ένταση, για να αφυπνισθεί μέσα μας η αίσθηση του Αιωνίου, να αναπτυχθεί η ικανότητά μας να προσλάβουμε την αθανασία. Μερικές στιγμές οφείλουμε να σταθούμε στο έσχατο όριο. Όριο ανάμεσα στη ζωή και τον θάνατο, ώστε "υπαρξιακά" ή, όπως προτιμώ να εκφράζομαι, "οντολογικά" να γνωρίσουμε τον φοβερό περιορισμό μας, την εξομοίωσή μας με τα κτήνη μέσα στα όρια της επίγειας αυτής ζωής. Η στάση αυτή, στα όρια μεταξύ της ζωής και του θανάτου, είναι ασύγκριτα πολυτιμότερη από την πείρα των κοσμοναυτών. Αν οι τελευταίοι αυτοί, βγαίνοντας από τον χώρο της γήινης έλξεως, εισέρχονται σε άλλον κόσμο όπου ενεργεί πλέον εξωγήινη "μηχανική", (η διαστημική),

όπου κατά φυσικό τρόπο οφείλει να αναδυθεί η σκέψη για το Απόλυτο και η αίσθηση του ατελεύτητου γίνεται πιο πραγματική, ακόμη περισσότερο εμείς, στην έντονη έφεσή μας για τη γνώση που περιλαμβάνει τα πάντα, οφείλουμε να λάβουμε την ικανότητα προς τη μεγάλη αυτή θεοειδή πράξη Αγάπης, που αγκαλιάζει ολόκληρη την κτίση και υπερβαίνει τα όρια όλου του κτιστού και κατευθύνεται προς τον Άναρχο Πατέρα και Δημιουργό μας.

Δεν γνωρίζω ποιοί από σας δέχονται αυτή την πορεία σκέψης, ποιοί συμφωνούν να προχωρήσουν σ' αυτή την εμπειρία, αλλά θερμά παρακαλώ τον Θεό, ώστε όλοι εσείς, ιδιαίτερα τώρα στο τέλος της ζωής σας, να αναδειχθείτε νικητές του κόσμου, να γίνετε τέκνα της ασάλευτης Βασιλείας, να εντρυφήσετε στην ανέσπερη ημέρα. Η ημέρα αυτή αρχίζει από εδώ με τη γνώση ότι ο Χριστός είναι ο Μονογενής Υιός του Πατρός, ότι δι' Αυτού και εμείς λαμβάνουμε τη δωρεά της υιοθεσίας και της θεώσεως.

(Αρχιμ. Σωφρονίου, «Γράμματα στη Ρωσία», εκδ. Ι.Μ.Τιμίου Προδρόμου. Έσσεξ, σ.127-129)

(Πηγή ηλ. κειμένου: fdathanasiou.wordpress.com)